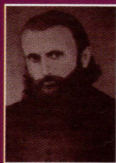

Părintele Arsenie Boca

Pravila albă

Sfaturi pentru cei căsătoriți

Părintele

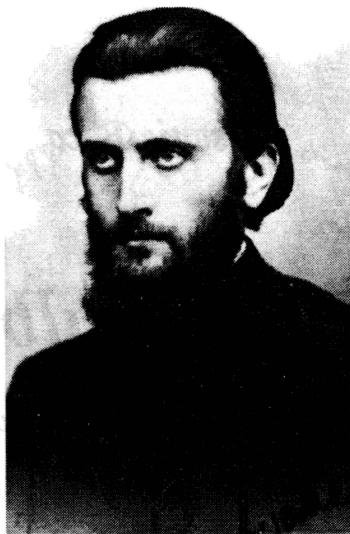
Arsenie Boca

Pravila albă

Sfaturi pentru cei căsătoriți

Colecția *Ortopraxia* - 7
Făgăraș - 2006

Părintele Arsenie Boca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARSENIE BOCA, protosinghel

Pravila albă. Sfaturi pentru tinerii căsătoriți - /

protosinghel Arsenie Boca. - Făgăraș; Agaton, 2006

ISBN (10) 973-87424-1-2 ; ISBN (13) 978-973-87424-1-3

265.5

© Editura Agaton

Tel. 0268.211290

www.cartea-ortodoxa.ro

Căsătoria

Chiar și în legea veche, căsătoria este indisolubilă, de nedezlegat, adică nu era îngăduită despărțirea. Știind aceasta, fariseii s-au apropiat de Iisus, ispitindu-L: „*Se cuvine oare ca bărbatul să-și lase femeia?*”. Iisus îi provoacă la lege. Ei îi răspund în sensul îngăduinței pe care a dat-o Moise cu „cartea de despărțire”. Dar Iisus, Care era la zidirea omului, le-a spus rostul de la începutul zidirii în care nu merge despărțirea, fiindcă amândoi alcătuiesc o singură făptură. Iisus întărește căsătoria la rostul ei de la începutul zidirii.

Iisus nu putea coborî rațiunile creației din motivele lui Moise, de aceea a ridicat căsătoria la rangul de **taină**. Deci, dacă ar fi trăită de cei căsătoriți la valoare ei adevărată, de taină, căsătoria ar da roade vrednice de tainele lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ridicat pe om la cinstea de colaborator al Său în lume. Căsătoria, la rangul la care a instituit-o Dumnezeu, ar trebui să realizeze în progresie geometrică posibilitatea acestei colaborări.

Dacă în Taina Cununiei cei doi sunt o singură făptură, „*atunci această făptură ce năzuiește ea?*” – „*Odrasle pentru Dumnezeu!*”. E un răspuns categoric (Maleahi 2, 15). La ce atunci Hristos este cap bărbatului dacă nu pentru împlinirea acestui suspin al firii? (Rom. 8, 22). „*Căci făptura a fost supusă deșertăciunii - nu din voia ei, ci din pricina celui care a supus-o - totuși cu nădejdea că făptura se va izbăvi din robia deșertăciunii, ca să se bucure de libertatea mării **fiilor lui Dumnezeu***”, pentru că dorul statornic al făpturii așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 19 – 21).

Fiarele uitau de sălbăticia lor la picioarele sfinților. Sălbăticia din fiara de om este cea mai mare robie. Creșterea omului la odihna „libertății fiilor lui Dumnezeu” atârnă hotărât și de atitudinea căsătoriților față de căsătorie, iar mulți sunt **aleși** tocmai din cauza atitudinii religioase a părinților mai înainte de a se naște copiii lor.

Căsătoria are multe motive ca să fie **taină**. Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare destrăbălate.

Sfaturi pentru cei căsătoriti

[**Dumnezeu iartă,
dar neîndreptat nimic nu lasă**]

Cunoștințele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriților față de Legea divină înscrisă în fire, sub formă de instinct. Și mai urmăresc lămurirea ideii de păcat, idee care a început să fie neclară în mintea multora.

Începem cu aceasta: *păcatul este o conspirație a minții omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu*. Cu această definiție de lucru, înțelegem dintr-o dată că numai Iisus a fost fără de păcat, adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea, viața și faptele Sale.

Voi, ca tineri începători ai vieții, sunteți poate ispitiți de ideea că tineri fiind, de ce să începem cu copii din primul an; să ne mai trăim puțin viața și avem vreme și de copii. Cu acest gând, dacă-l primiți și-l luați de bun,

vă deschideți calea către păcat și către tot felul de necazuri care vin matematic. Ca să n-o luați rău, de la început să vă precizați poziția sufletească față de roadele binecuvântate de Biserică ale cununiei: copiii. Ei sunt roadele dragostei; evitarea lor nu e dragoste, ci crimă. Căutarea plăcerii numai cu evitarea rostului firesc al instinctului, e viciu și păcat și se pedepsesc de Legea care vede toate ale omului.

Deci, dacă nu sunteți bine lămurii de la început, către bine, foarte ușor vă treziți în greșeli de conviețuire, de unde vin apoi un rând întreg de necazuri de care nu vă poate scăpa nimeni.

Cu diavolul nu scapi de greșelile făcute. Acestea te urmăresc în alte căsătorii sau în orice altă parte ai lua-o. Nu te scapă nici rugăciunile. Doar Spovedania te pune în temă cu vinovățiile tale față de hotarele legii de la cununie, pe care le-ai încălcat, și-ți dă iertarea lui Dumnezeu pentru neștiință (dacă aceasta a fost), sau pentru neputință (dacă aceasta este) și-ți dă puterea și răbdarea ispășirii, dacă te **îndrepti** ca și conviețuire. Dumnezeu iartă (dacă-i ceri aceasta

prin spovedanie), dar nepedepsit, neispășit [neîndreptat], nimic nu lasă. Așa scrie Cartea! [n. ed.: preotul iartă păcatele mărturisite, dar dă și canon, pentru **îndreptare**. Redăm un fragment dintr-o predică despre Taina Spovedaniei, ținută de părintele Arsenie la Mănăstirea Drăgănescu: „Când aceste păcate (biruințe ale diavolului asupra omului) sunt spovedite și ispășite prin canon și necazuri, ele nu mai au nici o greutate în cântarul judecății particulare. Când sunt spovedite numai pe patul de moarte și n-a mai rămas timp pentru canon și **îndreptare**, diavolii vin și înfricoșează sufletul cu necaz și urgie mare. Dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, aceasta nu se pierde ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruința diavolilor (păcatelor) rămâne consimțită întrutotul toată viața și nu e ștearsă prin taina pocăinței, omul acela, deși botezat, s-a făcut fiu al aceluia de care a ascultat, biruințele aceluia (păcatele) având toată greutatea fărădelegii pe cântarul judecății particulare”].

[În conviețuire nu-i bun nici abuzul, nici refuzul]

Iată acum o descriere sumară a greșelilor de conviețuire și legat de ele, urmările lor inevitabile, care te așteaptă în față și ți se așează în brațe. Iar dacă așa stau lucrurile și practica pe teren așa confirmă, atunci măsura preventivă e cea mai bună, e singură rațiune posibilă și la îndemâna tuturor.

În conviețuirea căsătoriților nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. Abuzul atinge pe soț, refuzul pe soție, dar și pe soț. Cum aceasta? Așa-i făcut omul de Dumnezeu: bărbat și femeie într-un singur trup. Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru.

Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieții în bune condiții, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înșirate în număr de 7–8, pe toată verticala

staturii noastre. **Două glande sunt în cap**, responsabile de comenzile și cu modul de funcționare al tuturor celorlalte. Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanță cu concepția ta de viață, în care te integrezi trup și suflet. Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcționeze într-un fel sau altul, e destul să dau un exemplu a două concepții de viață diametral opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande din subordine când te integrezi în turma lui Epicur [n. ed.: Epicur spunea că fericirea se dobândește prin cultivarea plăcerii] și altfel vor conduce iconomia endocrină când te integrezi în turma lui Hristos.

Sărim peste aceste glande de pe verticala omenească și ne oprim puțin la cele **sexuale**. Aici-i aici! Aici au fost lăsați oamenii fără nici o cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în voia lui, cu greșelile și ereziile sale. S-o luăm fugitiv cu puțină biochimie endocrină. Sexele (bărbat și

femeie) se caută la maturizare unul pe celălalt, trecând peste orice bariere, ale oricui. Totuși e bună (foarte bună chiar) și puțină minte și cât de cât cunoștința pozitivă a faptului acesta, a continuității vieții [prin naștere de prunci].

Constituțional, natura bărbatului are o glandă în plus față de femeie: **prostata**. Această glandă spune foarte multe și importante lucruri în iconomia vieții și în interpretarea corectă a foarte multe necazuri ivite în familie (pentru clarificare, trebuie spus și numele produșilor de biosinteză ale glandelor: hormonii. Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande și vărsate în circuitul intern al sângelui, cu ajutorul căruia circulă prin tot organismul, ei având rol în activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg și în bune condiții de viață internă și externă). Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, substanțe absolut necesare sistemului nervos, atât al bărbatului cât și al

femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul! Aici este explicația, fundamental biologică, în temeiul căreia *femeia este atârănătoare de bărbat*. Fără substanțele lui endocrine, ea se degenerează nervos, mintal, etc. Aici începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul.

Dacă aceste substanțe extrem de valoroase pentru iconomia vieții în bune condiții a sistemului nervos sunt risipite pe plăcerea de care nu te mai saturezi – atunci încep să apară urmările. Abuzul păgubește pe bărbat de necesarul de substanțe glutamice a sistemului nervos (15 miliarde de neuroni) și încep fenomenele de carență nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcției mintale. S-au văzut atari cazuri de tâmpenie a minții și a pierderii totale a memoriei, fără să fie și alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat, iar el s-a predat. Urmările sociale se înțeleg.

Refuzul păgubește pe femei. Unul din refuzurile obișnuite este acela „întemeiat” pe

stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta este viciul „onaniei” cu femeie. Păgubesc amândoi – pagubă biologică ce se resimte în sănătatea amândurora.

Mințirea, trișarea, ferirea (sunt unul și același viciu), duce în mod normal la o nervozitate și la o nemulțumire față de altul, pe care natura în nevinovăția ei caută să o remedieze. Și cum o remediază? Căutând fiecare din părinți alt partener, ca să nu falsifice conviețuirea. În fond e o rezolvare greșită, vinovată față de unitatea de dragoste a Tainei Cununii. Deci, dacă o femeie greșește cu altcineva, de vină (de trișarea lor) e „ferirea” soțului, care o împinge la gestul căutării altuia care să fie corect cu natura. În majoritatea cazurilor de necredință a femeii e de vină soțul, că nu și-a umplut casa de copii. Deci, cine fuge de copii, fuge de responsabilitate. Și unde fuge? În iresponsabilitate. Când însă îțiiei răspunderea de a rodi copii, Stăpânul vieții îți va ajuta să ai și ce le da mâncare și-ți va asigura și cinstea căsătoriei.

Deci, nici abuzul nici refuzul, ci o dreaptă socoteală și o conviețuire corectă și cinstită.

[În constituția biologică a femeii e pusă obligativitatea nașterii a 3-4 copii, în ordine naturală]

Mai mult chiar, o altă constrângere de care trebuie ținut seama e **foliculina**, hormon toxic și cancerigen. Toxic la nivelul creierului, dând continue dureri de cap și foarte intense; cancerigen la nivelul sânelui sau uterului (fibroane uterine). De cleștele acestui hormon nu este scăpare decât de la 3 – 4 copii în sus, cu sarcinile în mod natural, cum apar ele normal. Această ordine naturală a sarcinii e singura cale care asigură sănătatea copiilor. Salturile peste sarcini, lepădările de copii, indiferent cu ce metode și din ce motive, ating sănătatea copiilor ulteriori, dacă mai vin. Dar chiar dacă nu mai vin alții, Legea divină pedepsește și retrospectiv, pe cei făcuți cronologic (n. ed.: pe cei născuți în ordine

naturală). Așadar, *în însăși constituția endocrină a femeii e pusă obligativitatea nașterii de mai mulți copii*. E chiar condiția de mântuire a femeii după cum i-a descoperit Dumnezeu Sfântului Apostol Pavel.

În cazul viciului sau al greșelilor de conviețuire, apariția cancerului care ucide soția se răstoarnă iarăși în răspunderea soțului. Soțul care nu vrea copii nu trebuie luat, e un criminal camuflat al soției sale. Nu e din turma lui Hristos! Abia de la 3–4 copii în sus, făcuți în ordinea naturală în care apar, se neutralizează acțiunea toxică și cancerigenă a foliculinei. Practica confirmă aceasta. Sunt mame cu 10–12 copii făcuți, care trăiesc și ajung la vârsta de 80 de ani, sănătoase, în destulă putere, fără să le doară capul sau să fi fost bolnave.

Femeile mai pătimesc și de crizele climacteriului (menopauză), de la 50 – 52 de ani. Când viața lor de până aici a fost corectă și conform cu natura, tulburările acesteia trec aproape neobservate. Echilibrul endocrin e

asigurat de normalitatea conviețuirii și a roadelor făcute până aici. În cazul viciilor de conviețuire, perioada aceasta e adevărată nebunie.

Nu mai pomenesc de reflectarea (normalității sau anormalității de conviețuire) în afara psihicului, lucru care formează un capitol aparte, cu o matematică mult mai complicată și cu pedepse mai greu de evitat. De asemenea, nu pomenesc aici decât în treacăt reflectarea purtării în genere în codul genetic, deci în fondul ereditar al urmașilor. Totuși, nu mă pot abține de a pomeni unul, care produce extrem de multe și grele dificultăți în educarea copiilor. Când soțul nu dă pace sarcinii (zice el că se poate, sau nu vrea altfel, sau se declară stăpân pe legile naturii) atunci copiii vin pe lume cu predispoziția precoce spre sexualitate. Aceasta îi face îndărătnici și foarte greu educabili (sunt certați cu disciplina, unii genetic prezintă cromozomul criminalității și chipurile, circumstanțe atenuante în justiție). Fug de la școală și încep aventurile. Deci tot în

răspunderea soțului se soldează și aceste necazuri. Explicația biologică: au crescut în mediul uterin hrăniți cu sânge prea îmbibat cu testosteron, hormon sexual masculin.

[Degenerarea prin alcool și tutun]

Tot în treacăt pomenesc de acțiunea toxică a **alcoolului**. Dacă 6 grame de alcool la litrul de sânge e capabil să sudeze o mulțime de spermatozoizi câte doi, cap la cap, fără să le tulbure viața, atunci ce vom zice de bețivii notorii? Iată ce se întâmplă: acești monștri masculini au două cozi, deci cu o capacitate dublă de mișcare, ajunși ca atare în organismul femeii, caută febril ovulul, până și la trompă și acolo îl fecundează, oul format nelalocul lui crește astfel normal, dar trebuie extirpat cu trompă cu tot. Așa se instalează sterilitatea, condiție suficientă de dezechilibru, până la faze clinice. Iată ce pustiu de bine face băutura. Femeia, în cazul acesta, să prefere orice agresiune, numai sterilitatea și dezechilibrul nu.

Toxicitatea **tutunului** duce la cazuri excesive, dar nimeni [dintre fumători] nu vrea să știe de carența organică pe care o are sau chiar de atrofierea funcțională...

Alcoolismul, bețivitatea bunicilor apar în nepoți ca tulburări și insuficiențe nervoase până la nivelul de epilepsie. Beția e mare pacoste care se înscrie genetic în patrimoniul ereditar și duce treptat, dar sigur, la degenerarea omului din neam în neam, duce la degenerarea neamului. Răspunderile cresc considerabil!

Nunta din Cana Galileii - Biserica Drăgănescu

*Pravila albă**

Adică darea pe față a unor lucruri privitoare la căsătorie și în afara ei, dimpreună cu urmările lor, în cea mai mare parte necazuri fără îndreptare – și rânduiala de urmat, pentru cine vrea să creadă și să nu ajungă la acestea.

«Erau multe și mari pricinile pentru care trebuia un leac puternic ca acesta. Iată-l, dat la îndemâna tuturor - unora spre bucurie mare, altora spre supărare mare. „*Cei ce au păzit cu sfințenie pravila cea sfântă, sfințise-vor și cei ce au învățat-o, vor ști ce să răspundă*» (Înț. 6, 10).

* Cuvintele în paranteze drepte aparțin editurii

[Căderea de la însușirile cerești la cele dobitocești]

Cel căzut între tâlhari a fost încredințat Bisericii, ca slujitorii ei să poarte grijă de dânsul, spălându-i rănila cu vin și ungându-le cu untdelemn. Adică: *pocăință aspră* (ca vinul pe rană) și *împărtășirea harului celor 7 Taine* ce izvorăsc din Hristos-Pomul vieții (ca untdelemnul ce unge rănila omului și-l tămăduiesc deplin).

Căderea între tâlhari este căderea firii omenești din Rai în lumea aceasta. Este „*căderea de la desăvârșire...*, *căci, îndată după călcarea poruncii s-a făcut în om străvezie și arătată asemănarea lui cu dobitoacele necuvântătoare, deoarece trebuia, după ce a acoperit strălucirea minții, ca firea oamenilor să fie chinuită, pe dreptate, de însușirile dobitocești... până ce omul își va veni întru conștiința de sine și la simțirea măreției sale de făptură rațională*” (Sf. Maxim Mărturisitorul; *Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 1*).

Astfel, o însușire prin care omul se aseamănă dobitoacelor este *înmulțirea*. Chipul cunoscut al nașterii trupurilor a venit omului tocmai din pricina căderii în neascultare, căci ar fi fost cu putință și un alt chip de înmulțire, nepătimaș și nepăcătos. Când însă a păcătuît, Adam urma să moară și să se stingă omul din zidire. Dumnezeu văzând însă peste veacurile toate, că mulți au să se întoarcă din dobitocie, l-a osândit pe calea nașterii trupești, care constă din pătimire [pofță] și păcat - păcatul avându-și porneala în pofță, iar pofța fiind dată pentru acest scop de naștere (*Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 21*). Astfel, ca într-o lege de pedeapsă dată firii, firea și voința au fost legate într-o înlănțuire rea, căci cu cât se silea firea să dăinuiască în viața aceasta, prin naștere, cu atât se strângea pe sine mai mult în lanțul legii păcatului, sporindu-se și moartea. I s-a dat deci omului, ca pedeapsă, să se lupte cu moartea, de care se atinsese cu voia sa.

Dorul după Dumnezeu s-a întors în pofța

pătimașă după trup. Mintea, întorcându-se de la vederea lui Dumnezeu, a căzut în hățișul simțurilor, care se lipsesc de plăcere ca de bine și fug de durere ca de rău. Iar plăcerea este momeala cu care “hoțul” amăgea pe om să se pogoare din Ierusalim la Ierihon.

Pe drumul acestei pogorări, toate începătoriile și stăpâniile cele din văzduhuri, ca un puhoi, se sileau să intre, pe întrecute, în partea pătimitoare a firii (adică în poftă și în iuțime) și să le povârnească contra firii (Col.2, 15). Voința l-a împins pe om ca să vrea numai ispita vicleanului (plăcerea) și să ocolească povara nașterii de fii (ca pe o durere), căci a fost pândit omul și în latura minții și a liberei voințe. Mintea, care odinioară avea și vedea pe Dumnezeu într-însa, acum e „*templu al idolilor, având, în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate*” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 9 după răspunsul la întrebarea 55). Mintea, nemaidepășind în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia

[satana] a încâlcit-o în înfățișările celor supuse simțurilor. Ea fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălășluiască pe Dumnezeu într-însa, care este și El tot foc, acum „*născocoște și aprinde plăcerile trupului, ea însăși fiind reținută astfel în legătură pătimașă cu simțurile*” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 18 după răspunsul la întrebarea 58). Și, iată așa, legea păcatului (care este plăcerea simțurilor și pentru care s-a hotărât moartea trupului) s-a furișat în sfatul minții și de atunci mintea dă trupului numai sfaturi contra firii sau sfatul fărădelegii.

„*Foc de ocară este legea trupului, iar îmboldirea spre deprinderea patimilor este lumina lui și pară de ocară este arderea cu care lucrează patimile. Sau, pe scurt: focul de ocară este păcatul; lumina de ocară – deprinderea păcatului, iar flacăra – lucrarea păcatului. Prin urmare, nu se cade minții să se încălzească la focul acesta, nici să se lumineze cu lumina aceasta, nici să ardă în această flăcără. Căci ceea ce pentru simțuri*

este lumină și plăcere, pentru minte este adânc de întuneric” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 20 după răspunsul la întrebarea 54).

Simțurile nu sunt în stare decât de rătăcire și nu aprind decât stricăciunea trupurilor, iar mintea, împinsă de această stricăciune, nu este numai contra firii, ci și împotriva lui Dumnezeu. Iar o minte biruită de simțuri și de poftele contra firii, prin care lucrează toată puterea vrăjmașă (*„fiindcă dorința cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”* - Rom. 8, 7), ce sfaturi poate da, decât sfaturile tâlharilor, care căsăpesc pe cei ce coboară din Ierusalim la Ierihon: copiii ce vin în lumea aceasta [N. ed.: Acest prim capitol al „Pravilei albe” este aproape identic cu capitolul „Cad copii între tâlhari” din cartea „Cărarea Împărăției”].

[Patimile ne distrug vlaga, mintea și chiar neamul]

Mai departe să schimbăm puțin cuvintele. Știința medicinei, printre multele ei învățături, o are și pe aceasta: s-a băgat de seamă că toate țesuturile omului se pot drege, adică se tămăduiesc, numai celula nervoasă nu se mai drege niciodată; lucrul ei se oprește fulgerător.

Celula nervoasă o asemănăm cu un ghem de la care pleacă fire în multe părți, cu rost de „telefoane”. Creierul ar fi ghemul cel mare, sau „centrala telefonică”, prin care sufletul primește veștile și trimite hotărârile sale tuturor „creierașelor” mai mici, celulele nervoase împrăștiate în tot corpul. Prin șira spinării duc mii de „fire telefonice” la creier. Prin creier (celulele nervoase), mintea lucrează asupra trupului, mintea fiind o parte a sufletului nu a trupului.

Știința dovedește că desfrânarea, sau risipirea de orice fel, omoară milioane de celule nervoase. Iată cum: în tot trupul, dar mai ales cu desăvârșire în șapte locuri,

izvorăște un fel de putere foarte trebuincioasă pentru bunăstarea întregului om trupesc. Asta e vlagă de viață. Între cele șapte izvoare de viață, printre cele mai puternice este și izvorul care înmugurește sămânța de om. Când omul se ține de desfrânare, rob de spurcata ei plăcere, izvorul nu mai poate dovedi să mai verse și *înăuntrul* trupului, în sânge, partea de vlagă neapărat trebuitoare, pentru că tot lucrul izvorului e tâlhărit *în afară*. [n. ed.: după cum am văzut, cele 7 izvoare de viață sunt glandele endocrine și nu chakrele cunoscute în practicile orientale, așa cum au încercat să arate adepții acestor practici]

De pe urma năravului desfrânării, scade puterea izvorului de a mai vărsa în sânge felul său de vlagă. Scăderea aceasta de putere aduce moartea a milioane de celule nervoase. Căci toate țesuturile din om pot răbda de foame sau pot lucra cu schimbul, sau se topesc, ca să se facă mâncare celorlalte și la vreme prielnică, iarăși se înmulțesc la loc, numai celula nervoasă, odată moartă de foame, nu

mai învie niciodată. Iar mâncarea ei este cea vlagă a celor șapte izvoare. Acum suntem pe cale de a înțelege ce se întâmplă cu mulți care slăbesc la minte, văzând cu ochii. Școlarii, de unde la început învățau foarte bine, acum, de când practică onania, le slăbește mintea și trebuie să părăsească școala. Dar la năravul lor mai este cineva răspunzător și să nu ne grăbim.

Iată pe nume câteva feluri de patimi prin care oamenii își prăpădesc sămânța și vлага, aprinși de pofte contra firii:

1. Onania sau malahia;
2. Curvia;
3. Sodomia;
4. Bestialitatea (cu dobitoacele).

Iar în căsătoria legitimă:

1. Desfrânarea;
2. Fereala de zămislire;
3. Crima de avort;
4. Preacurvia;
5. Necurăția;
6. Nesocotirea vremurilor oprite;
7. Alte nenumite spurcăciuni.

Dar ce-i atunci după fire? Numai și numai zămislirea de prunci.

*Căsătoria este o Taină din cele șapte, tocmai ca să nu îngăduie într-însa atâta șerpărie de fărădelegi. Cu toate acestea, în zilele noastre trebuie să strigăm amarnic: „**Ridicați căsătoria din desfrânare, măcar la rânduiala dobitoacelor. Bindecuvântarea lui Dumnezeu nu s-a dat fărădelegilor!**”*. E așa de greu de înțeles? Dar zic unii: „Noi putem și fără bindecuvântarea lui Dumnezeu!” Iertați de întrebare: „Unde?”. Da, pentru cine nu vrea să înțeleagă, nici Dumnezeu n-a avut ce să zică decât aceasta: “*Cine este nedrept să nedreptățească mai departe, cine e spurcat să se spurce și mai rău, cine e drept să facă dreptate și mai departe, cine stă sfânt să se sfințească și mai mult. Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui*” (Apoc. 22, 11 – 12).

Și mai zice știința că tot omul vine pe lume cu un anumit număr de celule nervoase. Prin faptele lui cele de desfrânare, pierde un

număr mai mic sau mai mare de celule. Și pentru că peste toate fărădelegile atârnă legile, așa atârnă ele și peste viața desfrânatului: faptele sale sunt descrise în sămânța sa, astfel încât copilul este îmbinarea celor doi părinți și a celor patru bunici, a celor opt străbunici și a celor 16 stră-străbunici (aceasta este o moștenirea numai până la al patrulea neam, dar și ceilalți înaintași își dau partea lor de zestre, însă din ce în ce mai mică). Ne putem da seama cât au de ispășit copiii din greșelile părinților! Și ce moștenesc? Forma și întocmirea trupului, precum și **numărul de celule nervoase pe care îl aveau părinții când au chemat copilul în lume**. De la numărul și sănătatea acestui număr, atârnă multe pentru viața urmașilor. Sau, mai pe înțeles, un copil are scrise în sine toate înclinările unui număr mare de părinți, atât cele bune cât și cele rele (jumătate de la cei doi părinți, a patra parte de la cei patru bunici, a opta parte de la cei opt străbunici și așa mai departe).

Acum, din toate înclinările acestora, vor veni la arătare mai întâi cele mai puternice, de la părinții

cei mai apropiați, dar pot veni la arătare și porniri de la moși-strămoși, atunci când împrejurările din afară sau tocmirea dinăuntru înlesnește să se arate moșteniri îndepărtate. Firea ține la sănătate: de aceea, moștenirii bolnave de la un părinte îi sare în ajutor cu partea sănătoasă de la celălalt, dar neputința o poartă totuși, nearătată, în cojoc.

Acestor înclinări să le zicem grâu și neghină. Vom pricepe că în copil se arată și sămânța celui rău, care va trebui să o răbdăm până la seceriș, fiindcă semănătorii, lucrătorii și economii tainelor au mai adormit, încât acum vedem cam multă neghină în țarina aceasta. Iar somnul de care e vorba, e adormirea străjii minții, toropeala în patimile fărădelegilor. Omul vrăjmaș, diavolul, a strecurat în firea omenească, din neam în neam, tot mai multă neghină, sau înclinarea drăcească a fărădelegii.

Dar nu numai patima desfrânării omoară grăuncioarele nervoase, ci toate patimile. Mânia aprinsă, durerea peste măsură pentru o dragoste pământească, la câți nu le-a făcut

sânge rău și nu i-a pălit guta? Dărâmarea cea mai cumplită însă, vine de la patima beției. Otrava băuturii, pe lângă amortirea și arderea tuturor nervilor, strică sămânța toată, într-un chip nemaivăzut – după cum mărturisește știința. Dacă cineva cheamă copii la viață în starea aceasta, peste bietul copil atârână necaz greu, boala îndrăcirii. Căci, oriunde este dărâmare, vine și puterea rea, diavolul, ca la o ispravă a sa și se arată prin chinuirea ce o face copilului nevinovat. Așa se face că vedem nesfârșitul șir de urmași nenorociți: orbi, șchiopi, uscați sau putrezind de vii, alții strâmbi în fel și chip și mai greu decât toate, chinuiți de draci. Iar alții, în ce privește mintea, porniți de mici spre rele, când vor fi mai mari vor azvârli în părinți, în Dumnezeu și vor sfârși năpraznic. Mare dărâmare în firea omenească! Acestea sunt fărădelegile, în chip de om, ce plângând, strigă vinovățiile părinților și aduc mare durere în toate părțile. Iar dacă vreți: **singura scăpare sigură este de a nu ajunge aici** (există cale care n-are fărădelegi: aceasta este dată de taina cununiei).

Aceștia sunt „pruncii născuți din somnul necurat, martori ai nelegiuirilor părinților, dacă stai să cercetezi” (Înțel. 4, 6). Legea atotputernică ce întoarce faptele oamenilor în brațele lor, o strigă Sfânta Carte în fiecare veac de oameni. *“Fiii desfrânaților nu vor avea desăvârșire și sămânța ieșită din patul nelegiuit se va stinge. Că, de vor avea viață lungă, nu vor fi de nici o treabă și bătrânețea lor, la urmă de tot, va fi fără cinste. Iar, de vor muri de timpuriu, vor fi fără mângâiere și fără nădejde vor fi în ziua judecății. Căci neamul celui nedrept are groaznic sfârșit”* (Înț. 3, 16-19). *“...Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce mă urăsc pe Mine, până la al 3-lea și al 4-lea neam și mă milostivesc până la al miilea neam, către cei ce Mă iubesc și păzesc Poruncile Mele”* (Ieș. 20, 5 – 6).

Dar milostivirea lui Dumnezeu, care nu de bunăvoie pedepsește și umilește pe fiii oamenilor (Plâng. Ieremia 3, 3) aduce în câte

unii înclinările bune ale străbunilor și copilul de mic ajunge la deosebirea dintre bine și rău. Despre aceștia zice Dumnezeu: *“Dacă un copil care văzând păcatele toate câte a făcut tatăl său, se păzește și nu face nimic asemenea... acest om nu va muri pentru păcatele părinților săi, ci în veci va trăi... pentru că fiul a făcut ceea ce este drept și legiuit și toate legile Mele le-a ținut și le-a împlinit: de aceea va trăi”*. (Iez. 18, 14-19; 17, 19).

[Singura scăpare: Pocăința și ridicarea căsătoriei din desfrânare la înălțimea de Taină]

Iată cât de cât înțeleasă sporirea pustiirii, ce se lucrează în ascuns în firea fiecărui rând [generație] de oameni, care acum, în zilele noastre, s-a arătat în afară cu urgie mare. Căci: *“De unde vin războaiele și certurile dintre voi? Nu oare de aici: din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?”* (Iac. 4, 1).

Cine va opri prăpădul pustiirii? “*Fără Mine nu puteți face nimic*” zice Domnul (Ioan 15, 5). Prăpădul pustiirii nu se va opri până nu vor scoate oamenii desfrânarea din inimile lor și până nu vor să știe de Dumnezeu (Osea 4, 1-6). “*Cei ce țin de trup, poftesc pe cele trupesti, iar cei ce țin de duh, poftesc cele duhovnicești. Căci pofta cărnii este moarte, iar dorința Duhului este viață și pace. Fiindcă pofta cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, că nici nu poate. De aceea cele ce sunt în carne (în curvie) nu pot să placă lui Dumnezeu*”. (Rom. 8, 5 – 8). Cei ce sunt ai lui Hristos, și-au răstignit trupul, împreună cu patimile și cu poftele. „*Nu suntem datori trupului ca să trăim după trup. Căci dacă viețuiți potrivit trupului, veți muri, iar dacă ucideți cu Duhul poftele trupului, veți fi vii. Fiindcă toți câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu, fiii lui Dumnezeu sunt*”. (Rom.8,12–14). “*Căci voința lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră, să vă feriți de desfrânare, ca să știe fiecare dintre voi să stăpânească vasul*

său în cinstire și în sfințenie, nu în patima poftelor, cum fac necredincioșii, care nu cunosc pe Dumnezeu... căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire” (I Tes. 4, 3-7).

Pe vremea Sfântului Apostol Pavel încă sufla urgie mare, mai ales peste creștini. De aceea mulți își luau de la ei înșiși sfat să se înfrâneze desăvârșit în căsătorie, cu gând să fie gata oricând de Sfânta Împărtășanie și de mărturisirea muceniei. Sfântul Pavel însă, socotind copiii mugurii căsătoriei, n-a îngăduit înfrânarea desăvârșită decât pentru vremurile de post și rugăciune (I Cor. 7, 5). Socotind însă și „*nevoia ceasurilor de față*” (urgie vremurilor de atunci) le da sfatul acesta: “*Bine este pentru oricine, să fie așa cum se găsește. Legat ești cu femeie, nu căuta desfacere. Dezlegat ești de femeie, nu căuta femeie... Că de acum vremea s-a scurtat. Așa încât cei ce au femei, să fie ca și cum nu ar avea... cei ce cumpără ca și cum n-ar stăpâni și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea. Căci fața acestei lumi trece*” (I Cor. 7, 25 – 40).

În zilele acestea mai de pe urmă, când și nouă ni se pare că *“de acum vremea s-a scurta”*, cercetând firea durerilor, am aflat desfrânarea încleștând pe oameni și lucrându-le de zor dărâmarea în întindere și în adâncime. Iar pe de altă parte, preoții vremurilor noastre n-au mai urmărit-o ca păcat și ca atare să o măture afară din Taina lui Dumnezeu, adică din căsătoria creștină. Așa se face că, *„lipsind preotului cunoștința legii și bătrânului sfatul”* (Iez.7, 26), oamenii orbecăie în mulțimea neștiinței și a lipsei de sfat, care s-a întins ca o noapte de osândă peste bieții oameni, care dorm liniștiți somnul de primejdie, de bună credință că aceea [desfrânarea între soți] nu-i păcat.

Dar fiind rânduit să văd și să ascult mereu durerile oamenilor, care vin de pe urma păcatelor și a lipsei de sfat și ajungând adesea una cu durerea lor, într-o zi, slujind Sfânta Liturghie, rugându-mă *„pentru Pacea a toată lumea și pentru bunăstarea Sfințelor lui Dumnezeu Biserici”*, aud deodată în urechea dinlăuntru înfruntarea amarnică:

“Nu te ruga de Mine să le dau Pace, roagă-te de oameni să-și schimbe purtările, dacă vor să mai vadă pace pe Pământ”.

Și am înțeles pe urmă multe lucruri... Drept aceea, ascultător Poruncii, trebuie să strig cuvântul Scripturii ca o sunare de alarmă: ***„Dumnezeu vestește acum pe oameni, ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască”*** (Fapte 17, 30). Adică să vină la viață curată, după învățătura drept măritoare a Bisericii lui Hristos, iar când vremea o va cere, să mărturisească pe Hristos cu prețul vieții, netemându-se de moarte. Altfel, nu se poate ridica o stavilă pustiirii ce se întinde peste bieții oameni. Iar ridicarea stavilei este ridicarea căsătoriei din desfrânare, la înălțimea de Taină, între cele 7 Taine, ca oamenii să nu îngăduie șerpăria fărădelegilor.

Iubirea desfrânării îi face pe oameni groși la minte și la obraz și nu înțeleg cinstea. De aceea, mugurii căsătoriei lor, copiii, îi dau pe părinți cu capul de toți pereții și prin purtările lor rele le azvârle cu copite în obraz, iar la

rândul lor îndoit vor lua și ei de la copiii lor.

Lămurit că lucrurile nu stau bine!

Nu fără înțeles „*a fost chemat și Iisus la nuntă, cu ucenicii săi*” (Ioan 2, 2), ci ca să pricepem că la nuntă se face prima minune dumnezeiască, spre bine. Numai prin tocmirea căsătoriei după Hristos, care este mintea desăvârșită stăpână pe patimi, se pot scoate înclinările rele din fire și să nu mai fie date moștenire (sporită) din neam în neam și să chinuiască pe oameni.

Iar viața curată a căsătoriei, după cinstea ei de Taină, este aceasta:

1. Binecuvântată este numai rodirea de copii.

Iar tot ce-i în afară de rostul acesta, în privința trupeză, este desfrânare și păcat și să nu se mai facă;

2. Vremi îngăduite pentru chemarea copiilor sunt numai zilele între posturi, însă numai dacă soții amândoi sunt învoiți la rostul rodirii de copii;

3. Vremi oprite sunt acestea:

a) Cele patru posturi mari;

- b) Cele trei zile de post pe săptămână (miercuri și vineri, iar luni numai dacă este voință);
- c) Sărbătorile și zilele asupra sărbătorilor [inclusiv duminica – ziua Domnului și sâmbăta];
- d) Vremea necurăției;
- e) Vremea de slăbiciune sau de boală a unuia din soți;
- f) Vremile de tulburări și războaie precum și oarecare vreme după acestea, pentru cei ce au luat parte la ele;
- g) Vremea oprită cu mare asprime este toată vremea sarcinii, precum și vremea alăptării.

4. Cei ce se dovedesc neroditori, să se înțeleagă la petrecerea frățească, evitând păcatul;

5. De la încetarea semnelor femeii, încetează și datoria căsătoriei, a chemării de copii.

6. Urmând așa, nu se mai întâmplă:

- a) Crime de avort;
- b) Blestemăția ferelii;
- c) Fărădelegea desfrânării;

d) Și alte spurcăciuni.

Iată cu ce rânduială să fie soții de un înțeles.
De ce așa?

Lămuriri:

O căsătorie creștină nu e cu puțință decât între creștini convinși. Necredincioșii în Dumnezeu nu pot avea parte de Taina lui Dumnezeu, în care nu cred. Până când cineva e în afara credinței dreptmăritoare, tot ce face e păcat și păcatul îi este lege. Cu necredincioșii nu e cu puțință viața curată. Prin răbdarea chinuirii de la ei, pot fi biruiți de Dumnezeu și înviați din moartea în care trăiesc. Căci câtă vreme sunt numai trup, sunt printre morți și când află despre Dumnezeu și suflet, învie din morți și încep pocăința.

Ajutați-le, răbdând toate de la ei, dar împotrivindu-vă păcatului, chiar dacă ar fi aceasta o mucenicie neîntreruptă. “*Femeia să se teamă de bărbat*” când Hristos este capul bărbatului (Efes. 5, 22-24; 1Cor. 11, 3), dar când capul lui e păcatul și “Dumnezeul lui e stomacul” n-are ce sfat de mântuire lua de la

dânsul. Fără Hristos este mort, iar sfatul morților duce la moarte; acolo să nu mergeți. De morți să n-aveți frică. De cei ce nu se tem de Dumnezeu, nici vouă să nu vă fie teamă. Toată teama să fie de păcat, căci pe aceasta au avut-o și sfinții.

De aceea sunt **opriți de la căsătorie**:

- a) Nebunii, înderăciții, băutorii, slabi de minte și cei cu boli lumești;
- b) Rudeniile de sânge până la gradul 8 (verii de gradul 4 îi îngăduie pravila bisericească, însă am văzut și la depărtarea aceasta, copii însemnați de păcatul amestecării de sânge și cu sănătatea zdruncinată pentru totdeauna);
- c) Cei prea deosebiți de vârstă. Depărtarea cea mai mare ce poate fi îngăduită este de 7 ani (maxim 10). Ce trece peste aceștia dovedește patima desfrânării, care se răzbună. Văduvii să ia văduve.
- d) Vârsta îngăduită pentru fete, de la 18 la 20 de ani, iar pentru băieți spre 25 de ani, adică la o vârstă la care să priceapă pe ce cale merg și cum trebuie să meargă. Și încă ceva: trebuie să se aștepte o vârstă mai mărișoară,

ca să se vadă, pe cât e cu putință, toate înclinațiile din cei doi tineri, care numai cu vârsta se arată. Altfel, se mai întâmplă că înainte de căsătorie au o purtare, iar după căsătorie, după oarecare vreme, au alte purtări pentru care bucuros ai fi căutat tovărășia vieții în altă parte.

- e) Căsătoriile făcute după sfatul sau sila părinților, care socotesc averea – patima lăcomiei – n-au dus la capăt bun; averea toată s-a împrăștiat.
- f) Cercetați ce purtări au avut părinții, cei 4 bunici, căci așchia nu sare departe de butuc.
- g) Nu începeți căsătoria cu păcatul, că siliți Taina lui Dumnezeu și-L veți avea împotrivă. Până la Cununia Bisericească, toți sunt datori a avea fecioria nestricată, și fete și băieți. Celui ce crede în Dumnezeu și ține posturile și are duhovnic, îi este cu putință. Celuilalt, nu i-a fost cu putință întâi, nu-i va fi nici pe urmă. De aceea, cei ce robesc la patimi, trebuie să dovedească întâi îndreptarea din toate patimile și să ajungă la

credința lucrătoare, apoi să întemeieze căsătorii, căci altfel numai înmulțesc răul în oameni, osândind și pe alții împreună cu ei.

[Binecuvântată este numai rodirea de copii (pct.1 de mai sus)]

Înainte de Hristos, Tobit a zis cuvântul: *“Doamne, iau pe această soră a mea, nu pentru împlinirea poftelor mele, ci o fac cu inimă curată”* o iau într-adevăr ca femeie (Tobit 8, 7). Cine în vremea noastră mai crede așa. Căsătoria este numai aprindere de trupuri, iar unde este numai atâta, vine ura și face vrajbă.

Nunta este mai mult decât aceasta, este chip al unirii sufletului cu Dumnezeu. De aceea, numai când cei doi soți sunt uniți cu sufletul în Dumnezeu, dăinuiește și unirea cea trupească și aduce roade după Dumnezeu: copii curați și trăgători spre El.

[Vremi oprite chemării copiilor la viață (pct. 2-3 de mai sus)]

E oprită *vremea posturilor și a sărbătorilor*. Întâi e sufletul și Dumnezeu și apoi trupul. Când poartă omul grijă de suflet,

iese din pofta trupească, o stinge chiar, ca să poată primi Sfânta Împărtășanie - mâncarea sufletului și de care trebuie să se apropie tot creștinul, măcar de patru ori pe an. Postul e rânduit tocmai spre stingerea poftelor trupului. Câtă vreme omul nu iese din poftă, nu se poate apropia de Dumnezeu. Copiii chemați în sărbători și posturi, toți poartă în ei păcatul părintesc. Așa cum părinții n-au ținut seamă de ziua Domnului, așa nici copiii nu vor ține seama de voia Domnului și de sfatul părinților.

E oprită *vremea necurăției*. În lege, cei ce călcau rânduiala aceasta erau omorâți cu pietre, pentru că pruncul ce se zămislea în necurățenie, la evrei, avea înclinări spre lepră, fiind o țară caldă, iar la noi va avea orice altă înclinare spre putrezirea de viu.

E oprită *vremea de tulburări, războaie, pentru cei ce iau parte la ele*, fiindcă în acestea li se zdruncină nervii și au pornire spre vărsare de sânge. Apoi, mai e știut că pruncul ce se naște, se alătură părintelui slab, ca să țină cumpăna; se înțelege astfel, de ce în rândul

de copii ce se nasc după războaie, sunt mai mulți băieți și moștenesc apucăturile războinice ale taților și zdruncinarea lor nervoasă, din vremea când au fost chemați la viață; se mai înțelege de asemenea și de ce copiii aceștia vor face revoluții și vor sfârși cam prost, ca unii ce vor fi mereu în război cu ceilalți oameni. Mai așteaptă puțin, până ce se mai liniștesc nervii și nu mai ai vise tulburătoare, cu spaimă de război. În starea aceasta nu poți chema decât un băiat, care, și din graba ta, poate apuca calea pușcăriei.

De ce *este oprită toată vremea sarcinii?* O dată, pentru că nu mai are rost [copilul nu mai trebuie chemat la viață căci el este deja în pânțece!], apoi, pentru că toate simțirile celor doi părinți, mai ales ale mamei, prin care trece în vremea aceea, se întipăresc cu deosebire în mugurele ce s-a plămădit. Deci, iată o mare cheie a lucrurilor: precum au fost purtările și toate simțămintele mamei, în vremea celor nouă luni, așa va fi și moștenirea copilului ce se va naște, pe toată viața sa. Dacă părinții i-au tulburat tocmirea cu fărădelegea

desfrânării, aceasta se va întipări într-însul cu tărie mare. Iar când se va naște, până nu ajunge să priceapă, se va juca cu sora de-a mirele și mireasa, și încă de la 7 ani. Mai târziu, va cerca la dobitoace, sau se va deda la curvie cu mâna, pe urmă curvie în regulă, patimi care îi vor omorî milioane de celule nervoase. Și de nu se va întâlni cu cineva care să-i cunoască boala, pe la vârsta căsătoriei va ajunge în doaga nebuniei. Despre sporul la carte nici nu mai vorbesc; patima aceasta le tâmpește mintea, căci începe să se poată face pe la 14 ani, iar dacă nu i se dă de leac, nu lasă pe om să ajungă nicidecum la 70 de ani. Toate patimile slăbesc puterea de împotrivire a sufletului, pustiind și trup și suflet și pierzându-le pe amândouă pentru totdeauna. Cei ce pătimesc de aceasta, întâi să se tămăduiască, apoi să se căsătorească.

Doctorii dau sfatul căsătoriei numaidecât, fără să socotească roada bolnavă ce vor chema-o pe lume să se chinuiască, dacă aduc vreo roadă.

Prin urmare, înclinările ce le-au avut

părinții în timpul sarcinii, acelea vor fi conducătoare în toată viața copilului ce se va naște. Acum e vremea cea mai scumpă de a îngriji de purtările viitoare ale copilului, căci acum poți semăna într-înșii înclinările unui sfânt sau apucăturile unui tâlhar. Să se roage părinții în vremea aceasta, să se împărtășească cu Sfintele Taine, să petreacă cu dragoste de Dumnezeu; așa va fi și în viața copilului ce sa va naște și nu veți avea bătaie de cap cu el, că nu crede, că nu ascultă și umblă după rele. Întors – știți cum e.

Dar și *vremea alăptării* trebuie ținută curată, că încă e legat de mamă și de purtările ei. Apoi, nu poate rodi copil nou, pentru că nu-și poate împărți sângele în 3 părți și toate să meargă bine; o parte cu laptele, alta pentru sine și a 3-a pentru cel de pe cale. Dacă sunt mai deși decât îngăduie firea rânduiala aceasta, toți sunt slabi și nu-s de trai. Dar aici se mai înțelege ceva: că pe măsură ce s-a întărit desfrânarea în mădularele oamenilor, a scăzut și puterea lor de apărare împotriva bolilor de

tot felul, iar căzând în acestea, foarte greu se tămăduiesc, deși mijloacele de vindecare sunt din ce în ce mai bune. Orice desfrânare este o putrezire înceată (ca gunoiul care arde) ce scurtează zilele oamenilor.

Luați aminte, că pentru osteneala părinților, după voia lui Dumnezeu, se milostivește spre copii și-i binecuvintează cu daruri, precum însuși a zis: “*până la al miilea neam*” pentru cei ce-L iubesc pe El.

[Părinți neroditori (pct. 4-5 de mai sus)]

Întrebați medicul înainte de căsătorie, cum stați [dacă sunteți roditori]. Cei ce n-ați făcut-o înainte de căsătorie, întrebați-l acum ce se mai poate face (drege). Se poate întâmpla ca amândoi soții să fie roditori și totuși roade nu aduc. Ce să fie? Pe unul din soți, cu deosebire pe bărbat, l-au ajuns faptele lui din tinerețe: era curvar, onaninst sau în alt chip pătimaș și mult făcând fărădelegile acelea, i-a slăbit frâna și repede îl trece firea, înainte de clipa când femeia ar fi fost pregătită să-i

primească sămânța. Femeia nu are așadar nici o descărcare, bărbatul nu o mulțumește, i se face scârbă de el, iar dacă se duce la doctori, aceștia cunoscând și ei pricina, că n-au potrivit timpurile, dau sfaturi păcătoase, de a cerca cu altul și iată stricându-se o căsătorie. Și de unde începătura la toate acestea? Din păcatele tinereții, pe care atotputernicia și rânduiala firii le-a întors, să ți le duci în spate. Tinerețea se răzbună, dacă n-a fost bună. Iată de ce trebuie fecioria nestricată să o aibă și feciorii [nu numai fecioarele].

Faceți bine și țineți posturile, osteniți-vă trupul să nu zburde și nu uitați că este Dumnezeu care ajută pe tot omul ce zice: “Doamne ajută!”. Întăriți-vă cu Sfânta Împărtășanie și nu se poate să nu se poată. Iar dacă n-ați făcut aceasta și ați ajuns aici [neroditori], plecați-vă puterii mai mari și petreceți pentru suflet. Căci, tot ce se dovedește fără rost pentru Dumnezeu, tulbură conștiința și ea mărturisește că-i păcat. Ajunși aici, să ținem partea conștiinței [glasul lui

Dumnezeu din om], ca să fim pe placul lui Dumnezeu și să dobândim iertare.

Un sfat: e bine să vă doriți copii de la început, din tinerețe, până ce nu v-ați hodorogit de grijile vieții și de atâtea păcate, căci [copii din tinerețea părinților] sunt mai ageri și de mai bună nădejde de viață; copiii de la bătrânețea părinților sunt mai stinși, parcă le lipsește vloga din ei și duc o viață chinuită, pentru că au moștenit o zestre slăbită. Căci, dacă viața ta este o cheltuie neîndrumată și dacă mai ești și cu greșeli, le dai povară copiilor. Totuși, se poate ajunge până la 12 copii fără cusur, căroro le va veni vremea să fie o datorie, prin greutățile și osteneala de a-i crește.

[Urmând sfaturile de mai sus, nu ajungeți la necazurile de mai jos (pct. 6 de mai sus)]

a) *Crima de avort* este mai mare decât crima simplă, pentru că se face împotriva unui copil fără apărare. De aceea, cere cap de mamă și de tată. Sângele lor strigă la cer „Răzbunare” și puțini sunt cei ce scapă de ea. Nenorocirile între oameni, războaiele, au și rolul acesta, de a face dreptate acolo unde nu s-a făcut pocăință. “*Să nu spurcați pământul pe care aveți să trăiți; că sângele spurcă pământul și pământul nu se poate curăți de sângele vărsat, altminteri decât cu sângele celui ce l-a vărsat*”. (Numeri 35, 33).

b) *Blestemăția ferelii de zămislire*, iată unde poate duce: la îmbolnăvirea nervilor interni ai soției, care răspund cu un capăt în șale, încât soția (femeia) nu mai poate ridica de jos nici un braț de lemne și nu mai poate merge. Vin și durerile de stomac și rărunchi și acestea ușurează căpătarea diferitelor boli care greu se mai vindecă, printre care și „poala albă” [leucoreea]. Iar a treia supărare este că

strică rânduiala dinăuntru femeii, care ajunge desăvârșit neroditoare. Așa se răzbună firea pentru fapta aceasta. De aceea nu trebuie să îndrăznească fetele a gândi la căsătorie înainte de vârsta de 18 – 20 de ani, când să fie în stare a naște copii. Sfatul greșit al părinților de a se căsători cât mai repede, cu soți prea deosebiți ca vârstă, îi face pe aceștia să se ferească de sarcină, neștiind urmările, care sunt cu mult mai multe decât înșirai aici. Așa se întâmplă că neamul celui fără de sfat se stinge.

c) Nu apărați *desfrânarea*, că nu are nici o apărare. Ea nu întreține, ci (mai curând sau mai târziu) macină dragostea între soți și duce la ură, ca orice păcat.

Alte lucruri de știut: Văd oamenii chinându-se, dar mai ales copiii, între a crede în Dumnezeu și a nu crede. Lupta lor între bine și rău, de multe ori, e așa de mare, încât se tem să nu-și piardă mintea. Iar ei încă sunt copii. De unde vin chinurile acestea? De la părinții și bunicii care sunt într-însul. Se aflau între dâșii unii care credeau în Dumnezeu și

alții care credeau în cel rău. Se moștenește atât înclinarea de a crede în Dumnezeu cât și înclinarea de a nu crede. Tot ce este sănătos în părinți înclină spre Dumnezeu, iar tot ce-i păcătos sau bolnav înclină spre începătorul răutății; iar în copil se bat cap în cap aceste înclinări potrivnice. Dacă nu este cineva ca să-l ajute în vremea lui de cumpănă, se poate întâmpla să fie biruită partea cea bună de către cea rea, căci mai întotdeauna imboldurile din afară așa „ajută”; dacă însă are parte de un sfat la vremea chinurii sale, își mai vede binele, [partea bună]. Cunoaște deci, că firea părintelui necredincios, cât a moștenit-o, trebuie să o biruie, lipindu-se de Dumnezeu, care nu are de lepădat pe nimeni. Unii ca aceștia trebuie să călătorească în viață cu foarte mare grijă și să nu cadă de la poruncă, la desfrânare, că se pot stârni la bătrânețe gânduri împotriva lui Dumnezeu, chiar în vremea rugăciunii și gata-gata să dea în deznădejde de mântuire. Mântuirea se află răbdând însă toată supărarea aceasta. Iată de ce nu e bine nicidecum să-ți dai copilul în casa necredinciosului, că e chinuire și pentru el și

pentru urmașii lui, din neam în neam.

*

Erau multe și mari pricinile pentru care trebuia un leac puternic ca acesta. Iată-l, dat la îndemâna tuturor - unora spre bucurie mare, altora spre supărare mare. *„Cei ce au păzit cu sfințenie pravila cea sfântă, sfințise-vor și cei ce au învățat-o, vor ști ce să răspundă”* (Înț. 6, 10).

Pentru necredincioși, după sfatul Părinților, n-am nici un cuvânt, iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.

Păstorul își păzește oile..., iar lupii îi găsesc vină... nimic nou.

Chemăm însă din nou pe Iisus la nuntă..., căci cei ce se pogoară în lumea aceasta, [copiii], vin în vremea noastră peste măsură de răniți și urmările cele mai grele abia de acum vin.

Doamne, ajută-ne să facem voia Ta! Amin.

Sfaturi și îndemnuri ale părintelui Arsenie

Căsătoria și copiii

- Căsătoria e sacul cu păcate, mărită-te și ia-l în spate.
- Căsătoria a doua, de obicei, este mai rea ca prima.
- Dacă nu alăptați copii, veți alăpta cancer!... Decât cancer mai bine copii. Iobagii aveau câte 16 copii. Și erau slugi!
- Copiii nefăcuți strică pe cei făcuți.
- Nu creșteți câini, creșteți copii. Nu vreți copii? Trăiți ca frații.
- Decât fuga de riscurile eredității și decât feririle de a avea copii, mai bine moartea la datorie.
- Căsătoria-i pentru mântuire și prunci, nu pentru plăceri și desfrânare.
- Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune.
- Dacă nu poți vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbește cu Dumnezeu despre ei.
- Cine face curte nu face carte.

Păcatele – plăceri pierzătoare de suflet

- Diavolul prezintă patimile din om ca plăcute și ușoare.
- Trupului de noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.
- Toți cei ce umblă după plăceri, de orice fel, nu vor scăpa de primejdii, căci sub orice plăcere e încolăcit un șarpe.
- Paralizia lovește de obicei pe cei nesătui de avere și poate fi moștenită.
- Mântuirea se lucrează numai pe ruinele egoismului.
- Atâta vreme cât ținem păcatele nemărturisite, ascunse cu voia, atâta vreme atârnă pedeapsa lor asupra noastră, ca o sabie ce stă să cadă peste viața noastră. De îndată însă ce mărturisim păcatele și vinovăția, primejdia morții o înlătură Dumnezeu de deasupra noastră.

Faptele credinței

- Credința este o asceză a rațiunii.
- Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.

- Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare.
- Mai multă rugăciune către Sfântul Înger Păzitor.
- Cât ascuți de Dumnezeu, atât ascultă și Dumnezeu de tine.
- Să nu vorbești niciodată despre proiectele tale, căci cel rău știe doar ce vorbești nu și ce gândești și ți le nimicește.
- Cel cu un talant, din Sfânta Evanghelie, are numai botezul și talantul lui i se va da celor fără botez, dar cu fapte.

Sectele. Ecumenismul

- Sectarii au provocat o libertate catehetică care-i duce la erezie... Nu da cu bâta în viespile sectare.
- Se vorbește de unirea Bisericilor, deci de ajungere la sobornicitate. La sobornicitatea Bisericii ajung cei ce renunță la confesionalitate... Tendința Papei de a atrage în același staul pe toți creștinii nu se va realiza niciodată. Papa nu va ajunge niciodată la o turmă și un Păstor în staulul Romei, deoarece Biserica are un singur Păstor: Iisus Hristos.
- Numai sila unei prigoane peste tot pământul împotriva creștinilor îi va hotărî să lase la o parte orice vrajbă confesională și să fie una,

cum au fost la început. Nu vor scăpa de sub tăvălugul urgiilor istoriei până nu vor veni și la mintea aceea să asculte și să împlinească, măcar la sfârșit, rugămintea cea mai de pe urmă a Mântuitorului în lume. Poate că în vremile acelea abia vor mai fi creștini, dar oricâți vor rămâne, aceia trebuie să treacă peste ceea ce ar fi foarte bine să treacă creștinătatea vremii noastre și să fie una. Primejdia comună s-a arătat în lume, unirea creștinătății întârzie Doamne, până când?

Vin necazurile!

- Vine timpul, și e foarte aproape, când toți preoții vor repara bisericile, iar alții vor construi altele noi, dar nelucrând ei la sufletul omului, vor rămâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta într-însele. Roadele slăbirii în dreapta credință a teologilor în facultăți și seminarii vor fi preoții, care vor fi și mai slabi ca învățătorii lor; mai ales în Transilvania ortodoxia aproape că va dispărea, ultima rețuță va fi Sibiul, dar va cădea și acesta. Dumnezeu nu forțează mântuirea nimănui. Cine are minte să ia aminte.

- „*Nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu*” (Rom. 13, 1). Deci primim divinul stăpânirii, dar refuzăm păcatul ei... Să fiți deci pregătiți să puneți capul pe butuc dacă credința o va cere.
- Unei stăpâniri de stat (sau șef), care nu se supune lui Dumnezeu, nici Sfânta Biserică (și slujitorii ei) nu trebuie să i se supună.
- Din toate timpurile se știe că, atunci când puternicii vremii ridicau mâna asupra slujitorilor lui Dumnezeu, n-a mai dăinuit puterea lor.
- Ungurii vor mai mult decât Ardealul.
- Vor veni necazuri mai mari decât Munții Făgărașului
- Într-o noapte, către ziuă, ne vor ocupa 3 țări: Ungaria, Bulgaria și Rusia... Și pe cei ce ne vor ocupa va veni ploaie de foc!
- Munții Făgărașului și dealurile Prislopului vă vor acoperi pe voi.
- Rugăciunile și jertfa Sfinților Brâncoveni m-a adus pe mine pentru țara aceasta a noastră.

Vine sfârșitul!

- Precum Taina Pocăinței e un dar al cerului, sub chip smerit, pentru mântuirea fiecărui suflet în parte, așa Sfânta Liturghie, marea taină, ascunsă iarăși sub chip smerit, mântuiește lumea sau o ferește de urgiile lui Antihrist. Iată de ce, toată

lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că pentru dănuirea lumii e darul acesta pe pământ.

- Sfânta Liturghie mai ține lumea.

- Când fărădelegile vor încleșa mintea și inima oamenilor și-i vor sălbătici așa de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu și Biserică și preoți, încât va fi sălbăticirea și nebunia urii (Lc. 6, 11) peste tot pământul, atunci vine sfârșitul.

- Nu suntem din maimuță, dar mergem cu pași repezi spre ea.

- Pentru o alunecare a omului **de la nume la număr**, au să dea seama toți înzestrații lui Dumnezeu, cei cu daruri, cu răspunderi, cu măririi, cu puteri și cu tot felul de haruri. Regele David, înzestrat deodată cu darul stăpânirii și cu darul proorociei, a căpătat o strașnică pedeapsă, numai fiindcă a îndrăznit să numere poporul (II Regi 24). Darul proorociei i s-a luat o vreme, iar din popor i-au murit 70.000 de oameni – și doar el greșise, nu poporul (II Regi 24,17). Deci, înaintestătătorii și deținătorii puterii au să dea seama, chiar de venirea săbiei după dreptate.

- Neamurile au un destin ascuns în Dumnezeu. Când își urmează destinul, au apărarea lui Dumnezeu. Când și-l trădează, să se gătească de pedeapsă.

- El e „acela” care va veni în numele său – nu al lui Dumnezeu – evreu de neam, care va tirăni sub ascultarea sa tot pământul. Căci „acela” va primi să fie împărat peste strălucirea tuturor împărățiilor pământului (Mt. 4, 8-9)... Cel rău vrea să ocupe scaunul lui Dumnezeu.

- În ordinea chemării la pocăință, Dumnezeu te cheamă mai întâi prin **glasul conștiinței**; dacă nu asculți îți rânduie după aceea **glasul preoților**; dacă nu asculți nici de această chemare îți dă **necazuri, boli, suferințe** - le îngăduie. Dacă nici acestea nu te duc la pocăință, îți grăiește Dumnezeu cu **tunul**. Unii, e drept, se fac mai credincioși, după ce au fost pe front. Alții nu vor crede nici când Dumnezeu le grăiește cu tunul. De glasul domol al preoților n-au vrut să asculte, de glasul aspru al tunului la fel, atunci le rânduiește Dumnezeu chemarea a cincea, care este **anarhia**... unde nu mai este temere de Dumnezeu, ci prigonire. Și cine trece dreptcredincios prin această încercare este mântuit. Căci în acele zile sau ești cu ei sau cu Dumnezeu.

Aceasta este vremea strâmtorării celei mari. Așa merg lucrurile în afară, dacă nu-și dau seama să se îndrepte înăuntru. Apocalipsa e cea

mai citită carte în vreme de strâmtorare.

*

- Fraților, ascultați de Biserică, fiindcă cei ce ascultă de preoții ei, așa cum sunt, de Dumnezeu ascultă.

- Nu va putea avea omul pace pe pământ de nu va avea pace cu Dumnezeu! (I Tesalonicieni 5, 3; Luca 21, 35; Isaia 139, 11). Așadar în numele lui Hristos vă rugăm ca și cum Dumnezeu v-ar ruga prin noi: împăcați-vă cu Dumnezeu (II Corinteni 5, 20).

Cele 3 cruci

[N. edit.: Părintele Arsenie a scris într-o predică ("Ziua Crucii"):

"Sfântul Marcu ne spune despre crucea încercărilor, că pentru trei pricini vin asupra noastră: 1. Ca pedeapsă pentru păcatele săvârșite; 2. Pentru ferirea de cele ce altfel le-am face; 3. Pentru întărirea virtuții; ...virtutea necercată în necazuri nu este întărită".

Iar din scrierile, cuvintele și viața Părintelui Arsenie deducem că în viața pământească omul are trei cruci de purtat:

1. **Crucea de prevenire (ferire)**, prin care Dumnezeu ne ține departe de ispite și păcate
2. **Crucea de îndreptare (ispășire, pedeapsă)**, prin care plătim pentru păcatele făcute sau moștenite;
3. **Crucea de întărire (jertfă)**, prin care ne dăruim aproapelui, prin care trăim și chiar murim pentru aproapele. Aceasta e crucea creștinului. Numai cine iubește pe aproapele este creștin adevărat (In.13, 35). Iar a ne jertfi pentru aproapele înseamnă a ne înmulți talanții pe care ni i-a dat Dumnezeu „*spre folosul tuturor*” (1Pt.4, 10), talanții destinului. Cine-și îngroapă talanții în pământul inimii (în sub-conștient), în întunericul egoismului (al lenei, indiferenței și uitării), nu ajunge la crucea de jertfă, ci din contra, tâlhăresc viața aproapelui precum cei doi tâlhari răstigniți în stânga și în dreapta lui Iisus.

Observăm că aceste trei cruci sunt asemenea unui tratament pe care Dumnezeu ni-l administrează pentru a ne lecu de bolile sufletești și care are trei trepte: prevenirea apariției bolii, îndreptarea (însănătoșirea) și întărirea sufletului].

Rugăciune de dimineață

scrisă de Părintele Arsenie

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă ca astăzi toată ziua să mă lepăd de mine însumi, că cine știe din ce nimicuri mare vrajbă am să fac și astfel, ținând la mine, să Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca rugăciunea Preasfântului Tău nume să-mi lucreze în minte mai mult decât fulgerul pe cer, că nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, căci iată păcătuiesc în tot ceasul.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric. Patimile au pus tină pe ochii minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind în noi inimile noastre și toate împreună au făcut temnița în care Te ținem bolnav, flămând și fără haină, așa risipind în deșert zilele noastre, umbriți și dosădiți până la pământ.

Doamne, Cel ce vii între oameni în taină, ai milă de noi și pune foc temniței, aprinde dragostea în inimile noastre, arde spinii patimilor noastre și fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, vino și Te sălășluiește întru noi, împreună cu Tatăl și cu Duhul Tău cel Sfânt. Căci Duhul Sfânt se roagă pentru noi cu suspine negăite, când graiul și mintea rămân neputincioase.

Doamne, Cel ce vii în taină, ai milă de noi, căci nu ne dăm seama cât suntem de nedesăvârșiți și cât ești de aproape de sufletele noastre și cât ne depărtăm noi prin păcatele noastre.

Ci luminează lumina Ta peste noi, ca să vedem lumină prin ochii Tăi, să trăim în veci prin viața Ta.

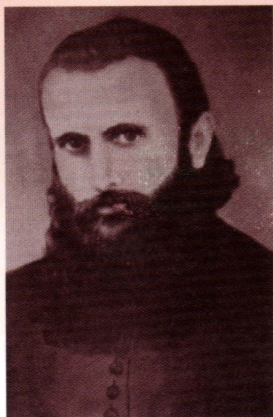
Lumina și Bucuria noastră, slavă Ție! Amin.

(rugăciune primită de la **Gheorghe Moraru** și **Maica Eftimia Ciungan**, mănăstirea Hurezu)

«Erau multe și mari pricinile
pentru care trebuia un leac
puternic ca acesta. Iată-l
dat la îndemâna tuturor -
unora spre bucurie mare, altora
spre supărare mare. » *Cei ce au
păzit cu sfințenie pravila cea
sfântă, sfințise-vor și cei ce au
învățat-o, vor ști ce să răspundă.»*

(Înț. 6, 10)

Părintele Arsenie Boca

ISBN (10) 973 - 87424 - 1 - 2